

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **B. S., nar., st. přísl.**
t. č.
trvale bytem
zastoupen advokátem Mgr. U. S.
se sídlem Dědinova 19, 148 00 Praha 4
pobočka pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend**
se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2018, č. j. KRPB-37551-17/ČJ-2018-060027-Z,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou ze dne 10. 3. 2018 (doručenou soudu dne 13. 3. 2018) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 16. 2. 2018, č. j. KRPB-37551-17/ČJ-2018-060027-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce

podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle čl. 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), na dobu 27 dnů, tj. od 16. 2. 2018 do 14. 3. 2018, a to za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaná vycházela z následujících skutečností, které zjistila v průběhu řízení. Dne 13. 2. 2018 v 13:45 hod. byl v prostoru bývalého hraničního přechodu Mikulov kontrolován žalobce jako cestující mezinárodní autobusové linky, který

na výzvu k prokázání totožnosti předložil jako svůj vlastní cestovní pas č., vydaný na jméno, nar. Kontrolou dokladu bylo pojato podezření, že došlo k neoprávněnému zásahu do tohoto dokladu. Z tohoto důvodu byl žalobce téhož dne v 14:05 hod. zadržen, a to pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny. Následně byl žalobce eskortován na OPA Břeclav k provedení dalších úkonů. Na útvaru poté bylo zjištěno, že došlo k pozměnění údajů na identifikační straně dokladu, včetně výměny fotografie držitele. Následně dne 16. 2. 2018 byl žalobce Okresním soudem v Břeclavi za tento přečin odsouzen k podmíněnému trestu.

Dále byla zjištěna, po provedeném daktyloskopování, spojeném s prověřováním v databázi EURODAC, shoda se záznamem v Řecku ze dne 29. 3. 2016, Maďarsku ze dne 23. 4. 2016, Německu ze dne 22. 7. 2016 a Nizozemí ze dne 27. 12. 2016. Osobu žalobce se nepodařilo ztotožnit prostřednictvím Interpolu Haag, Wiesbaden, Madrid a Budapešť, z čehož vyplynulo, žalobce po svém zadržení uvedl jiné údaje ke své totožnosti, než uváděl při podávání jednotlivých žádostí o mezinárodní ochranu. V odpovědi z Rakouska se pak podává, že osoba, nar., st. přísl., je přihlášena v Rakousku ode dne 12. 12. 2017 na adrese Dále rakouská strana doplnila, že u bulharské policie bylo zjištěno, že tato osoba v neexistuje a bulharský cestovní pas č. byl vydán na jinou osobu.

Se žalobcem byl dne 16. 2. 2018 sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že je svobodný a bezdětný, má 9 sourozenců přičemž jeden z bratrů žije ve, ostatní sourozenci a rodiče v Z odcestoval dne 12. 12. 2015 se svým cestovním pasem letecky do Odtud plul na člunu do, kde požádal o azyl. Z Řecka se pomocí převaděčů dostal přes Srbsko do Maďarska, kde opět požádal o azyl. Po propuštění pokračoval přes Rakousko do Německa, kde také požádal o azyl. V Německu žil asi 7 až 8 měsíců, než se rozhodl odcestovat koncem roku 2016 do Nizozemí, kde rovněž požádal o azyl a byla mu vydána průkazka k pobytu s platností na 6 měsíců. V srpnu 2017 odcestoval přes Belgie a Francii do Španělska, kde údajně žije jeho bratr Zde se měl na radnici a u policie registrovat k pobytu. Při svých cestách po Španělsku potkal v Zaragoze muže jménem ..., který mu za úplatu obstaral cestovní pas Bulharska. Začátkem roku 2018 se vydal ze Španělska do Vídně, kde pak nastoupil na autobus do

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Prahy, v němž byl kontrolován. Dodal, že svůj cestovní pas Maroka zanechal ve Španělsku, vízum některé země EU neměl. O skutečnosti, že předložený bulharský doklad není pravý, věděl. Uvedl, že cítil největší překážku v nemožnosti cestovat, a proto si obstaral doklad, který mu to umožňoval. V České republice by měl žít jeho bratranec, avšak žalobce neuvedl jeho adresu a v informačních systémech tato osoba nebyla dohledána. Co se týče finančních prostředků, předložil 140 EUR. Na dotaz, proč nesetřval v zemích, kde požádal o azyl, odpověděl, že Německo považuje Maroko za bezpečnou třetí zemi a v Nizozemí je zase dlouhá doba pro získání občanství.

Z uvedených zjištění žalovaná dovodila, že v případě žalobce bylo naplněno hned několik objektivních kritérií svědčících o existenci vážného nebezpečí útěku stanovených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nebo judikaturou Nejvyššího správního soudu. Předně žalobce dne 13. 2. 2018 vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, přičemž se prokazoval pozměněným cestovním dokladem Bulharska. Dále žalobce výslovně uvedl, že v České republice setrávat nechce. Nezná český jazyk, nemá zde zajištěno ubytování a nedisponuje finančními prostředky pro zajištění základní obživy. Důvěru správního orgánu v to, že by žalobce dobrovolně setřval v České republice do vydání rozhodnutí o jeho přemístění do příslušného členského státu, neboť nelze odhlédnout od předchozího jednání, kdy v minulosti opustil jednotlivé země, kde požádal o azyl.

Doba zajištění byla stanovena ve smyslu § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 27 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tzn. od 16. 2. 2018 do 14. 3. 2018, a to s přihlédnutím k délce jednotlivých procesních lhůt uvedených v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Podle názoru žalované je zajištění žalobce zcela přiměřené opatření, zatímco jiná opatření by byla z hlediska jednání žalobce zcela nedostatečná. Žalobce nemá v České republice žádné rodinné vazby a zajištěním tak nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života

Žalobce se předmětnou **žalobou** domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je přesvědčen, že pro jeho zajištění neexistují zákonné důvody. Žalobce je toho názoru, že by byl schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň zde neexistuje obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Žalobce měl sice u sebe pouze 140 EUR, přičemž však poukazuje na to, má dostatek finančních prostředků k dlouhodobému zabezpečení základních životních potřeb včetně bydlení. Bratr žalobce žijící ve Španělsku je velmi dobře finančně situovaný a je schopen žalobce ihned zajistit. Zároveň žalobce doufá, že se mu v České republice podaří dohledat bratrance Dále žalobce žádá o přehodnocení postupu správního orgánu ve věci jeho zajištění a předání do Německa nebo do Nizozemí v rámci realizace Dublinského řízení, a to z hlediska dopadu do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce je přesvědčen, že na území České republiky jeho bratranec žije a nemělo by tak jít k jeho tíži, že se nedaří jej dohledat. Dle žalobce je také zajištění nepřiměřené, neboť chce žít se svým bratrem a jeho rodinou na území Španělska a zajištění tak brání ve sdílení společné domácnosti s jeho nejbližšími rodinnými příslušníky.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zopakovala průběh správního řízení a dodala, že shledala ze strany žalobce existenci vážného nebezpečí útěku. Žalobce si opatřil pozměněný bulharský cestovní doklad, kterým kryl svoji identitu a neváhal se jím při pobytové kontrole prokázat. Jako důvod pro obstarání takového dokladu uvedl možnost volného pohybu po Evropě pro svoji osobu a tuto možnost zneužíval, například se v Rakousku jako bulharský občan přihlásil k pobytu. Vyhoštění do Maroka se vyhýbal tak, že opustil

území Německa, kde měl požádáno o azyl a přemístil se do Nizozemí, kde o azyl požádal znovu. Nakonec se přemístil do Španělska, neboť se mu v Nizozemí nechtělo čekat na splnění zákonné podmínky pro udělení oprávnění k pobytu. Takové jednání dle žalované oslabuje důvěryhodnost a spolehlivost osoby žalobce, neboť jím demonstruje neúctu k právnímu pořádku. Jak také vyplynulo z vyjádření žalobce, nemá v úmyslu se vrátit do žádného ze států, který by mohl být na základě výsledku tzv. Dublinského řízení uznán příslušným k vedení řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu (v minulosti požádal o mezinárodní ochranu v Řecku, Maďarsku, Nizozemí či Německu). Dále žalovaná poukázala na to, že nebylo prokázáno a ani žalobce netvrdil, že by požádal o mezinárodní ochranu ve Španělsku, kde, jak uvedl, si přeje žít s bratrem a jeho manželkou ve společné domácnosti. Na základě uvedených skutečností, a dále pak z důvodu nemožnosti žalobce si na území České republiky zabezpečit ubytování a finanční prostředky k hrazení nákladů potřebných k zajištění jeho základních potřeb, žalovaná vyloučila možnost uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování z České republiky

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Krajský soud skutkový stav shrnul výše. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to ve vazbě na posouzení, zda žalovaná řádně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud v uvedené věci a s ohledem na žalobní námitky konstatuje, že v přezkoumávané věci byla dodržena kritéria pro zajištění žalobce uvedená především v § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců a současně byl dodržen i výklad těchto předpisů v intencích nařízení Dublin III, především čl. 28 odst. 2 a 3. Za účelem ověření naplnění podmínek pro zajištění cizince za účelem předání ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, provedla žalovaná ve věci skutková zjištění, která shrnula v odůvodnění napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnutí. Soud tato skutková zjištění ověřil, resp. zjistil v předloženém správním spise ve shodě s žalovanou.

Soud předně k věci uvádí, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V souzené věci je jím zákon o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje v hlavě XI. nazvané zajištění cizince a rozlišuje zde 3 možné varianty zajištění cizince, a sice: za účelem správního vyhoštění (§ 124 - § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129).

Vůči žalobci byla aplikována varianta posledně zmíněná a k zajištění jeho osoby tak došlo podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Ve výrokové části rozhodnutí o zajištění policie ve smyslu § 126 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že doba zajištění se podle § 129 odst. 6 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III stanovuje na 27 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 16. 2. 2018 do 14. 3. 2018.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se

Shodu s prvopisem potvrzuje:

provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Žalovaná k uložení mírnějších opatření nepřistoupila předně z důvodu nebezpečí nerespektování právních předpisů České republiky ze strany žalobce a zmaření účelu zajištění, předání žalobce do odpovědného členského státu, kterými je v daném případě Německo nebo Nizozemí. Žalovaná dospěla k závěru, že v těchto zemích nedochází k systematickým nedostatkům v azylové proceduře podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Jako první důvod pro nezákonnost zajištění žalobce namítá, že pro jeho zajištění nejsou splněny všechny zákonné podmínky, neboť tvrdí, že je schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření.

Všechny skutkové podstaty upravující zajišťování podle zákona o pobytu cizinců (srov. § 124, § 124b i § 129 tohoto zákona) výslovně počítají s tím, že omezit cizince na jeho svobodě lze pouze „na dobu nezbytně nutnou“ a tehdy, nepostačuje-li „uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“. V podmínkách zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), který se vztahuje i na případy předání cizinců podle nařízení Dublin III, byla podmínka testování mírnějších opatření dovozena judikaturou Nejvyššího správního soudu. V souladu se zásadou proporcionality je nutné ptát se, zda neexistuje mírnější opatření, pomocí něhož by bylo možné dosáhnout sledovaného cíle. Zajištění cizince za účelem jeho předání je přitom krajním prostředkem pro realizaci předání. Je proto vždy na místě vážit provedení mírnějšího opatření. V daném případě se nabízí využití zvláštních opatření za účelem vycestování upravených v § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, tedy v téže hlavě jako § 129, podle něhož byl žalobce zajištěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40). Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, a rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Podle § 123b odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Podle odstavce 2 tohoto ustanovení lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec nevycestuje v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 123b odst. 3).

Žalovaná konstatovala, že svým předchozím jednáním dal žalobce jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. V kontextu skutečností, že se žalobce prokazoval falešnými doklady, nemá v úmyslu se v České republice zdržovat, ani nemá v úmyslu se vrátit do Německa či Nizozemí, kdy v těchto státech nesetřval do vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, by dle žalované bylo uložení zvláštních opatření neúčelné.

S těmito závěry se ztotožňuje i krajský soud. Uvedené závěry jsou přezkoumatelné a jsou v nich dostatečně zhodnoceny všechny zjištěné skutkové okolnosti jeho případu. Je nepochybné, že si žalobce opatřil falešné doklady, aby se vyhnul povinností spojeným s legalizací pobytu na území členských států. Jinými slovy za tímto účelem neváhal porušit zákony. Teprve poté, co se mu nepodařilo falešné doklady účinně při pobytové kontrole použít a vyvstaly důvodné pochybnosti o pravosti jeho identity, resp. jím předložených dokladů, odhalil žalobce svou pravou identitu. Dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze použití některého ze zvláštních opatření paušálně vyloučit. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením (v daném případě předávacím řízením), jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností (viz usnesení ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, bod 41). Z rozhodnutí o zajištění žalobce přitom plyne, že se žalovaná těmito hledisky zabývala.

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že bude zmařen účel zajištění (předání cizince do příslušného státu). Žalovaná dostala povinnosti zvážit osobní a další poměry žalobce ve vztahu k nezbytnosti jeho zajištění a své úvahy přezkoumatelně vyjevila v rozhodnutí o zajištění.

Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že prokazování se falešnými doklady bylo jedním z důvodů pro zajištění. Z předchozího chování žalobce totiž vyplývá, že povinnost, kterou mu stanovuje Česká republika v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců – pobývat na jejím území pouze na základě platného cestovního dokladu a víza – nerespektoval. Žalobce nebyl v jakémkoliv kontaktu s orgány České republiky za účelem legalizace svého pobytu a jediným krokem k tomu, aby svůj pobyt zde legalizoval, bylo to, že si opatřil padělaný doklad totožnosti. To dle názoru krajského soudu představuje dostatečně silné porušení veřejnoprávních povinností, které zakládá pochybnosti o tom, že žalobce bude schopen plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření.

Je zcela na místě učinit taktéž závěr o tom, že u žalobce existuje vážné nebezpečí jeho útěku za účelem pokračování jeho cesty do Španělska. Žalobcovo úsilí o dosažení tohoto svého

cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Žalobcovo jasné vyjádření při výslechu o cíli jeho cesty a rovněž jeho dosavadní jednání a způsob pokračování jeho cesty, nedává žádnou záruku, že žalobce bude dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu (Německa nebo Nizozemí). V posuzované věci tak byly jednoznačně naplněny podmínky uvedené v § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, neboť zde existuje vážné nebezpečí útěku žalobce. Žalobce již odešel z Řecka, Maďarska, Německa či Nizozemí, kde měl setrvat do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce při své cestě neoprávněně vstoupil na území Rakouska a Španělska a následně dalších států EU. V mezinárodní autobusové lince neoprávněně vstoupil i na území České republiky. Pokud jde o pobyt na území České republiky, žalobce pro tento pobyt neměl žádné vízum, či jiné oprávnění a neměl zde zajištěno ubytování.

Shora provedená skutková zjištění jednoznačně prokazují hrozbu existence vážného nebezpečí útěku žalobce, tedy podmínky zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu EU ve smyslu § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců. Odpovídají rovněž definici vážného nebezpečí útěku uvedené v § 129 odst. 4 věta druhá téhož zákona, kde je však uveden pouze demonstrativní výčet takového jednání. V dané věci žalobce pobýval na území České republiky, resp. EU, neoprávněně, jeho úmysl porušovat právní předpisy EU a pokračovat neoprávněně v cestě do Španělska za jeho bratrem a jeho družkou je zjevný z jeho jednání, přičemž sám tento úmysl do protokolu vyjádřil. Žalobce se nechce vrátit do Německa ani Nizozemí, nechce ani zůstat v České republice, chce pouze do Španělska.

Jak plyne z judikatury správních soudů, podmínkou uložení shora uvedeného zvláštního opatření je, že jeho uložení neohrozí výkon rozhodnutí, resp. předání cizince do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, a dále že cizinec vůbec bude schopen uložené opatření naplnit. Přitom obě podmínky je třeba naplnit kumulativně. V otázce nemožnosti splnění uloženého opatření cizincem lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34. V otázce potřeby kumulativního naplnění obou podmínek (neohrožení výkonu rozhodnutí, resp. předání cizince do státu EU a schopnost cizince naplnit opatření) lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2016, č. j. 3 Azs 97/2015-22, podle něhož je nezbytné zvážit, zda by uložení mírnějších opatření neohrozilo výkon správního vyhoštění (v dané věci předání cizince do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU) a současně posoudit, zda by cizinec byl schopen a ochoten jednotlivá omezení vyplývající z použití zvláštních opatření splnit.

Pokud v nyní posuzované věci žalovaná dospěla k závěru, že není naplněna již podmínka první (neohrožení předání cizince do státu EU), nemělo pak význam podrobně zkoumat okolnosti významné pro posouzení naplnění podmínky druhé (schopnost cizince naplnit uložené zvláštní opatření). Je pak třeba uzavřít, že nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je pak samostatným důvodem pro závěr, že uložení zvláštního opatření v dané věci cizince nepostačuje pro realizaci § 129 odst. 4, tedy předání žalobce do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU. Přitom ze všech jinak posuzovaných okolností v dané věci je zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje:

v případě žalobce nemohla žalovaná zvláštní opatření uložit, neboť žalobce by je nebyl schopen splnit. V dané věci je ze všech zjištěných okolností více než zřejmé, že žalobce jednoznačně nemůže dostát podmínkám uvedeným v § 123b zákona o pobytu cizinců. Není splněna podmínka neohrožení výkonu předání žalobce na základě nařízení Dublin III do Německa či Nizozemí (žalobce chce pokračovat v cestě do Španělska a v České republice zůstat rovněž nechce), a pro uložení zvláštního opatření není reálná ani aplikace „finanční záruky“, neboť žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky, resp. pouze 140 EUR a na území České republiky nemá žádné zázemí. Podle sdělení žalobce se na území České republiky nachází jeho bratranec, žalované se jej však nepodařilo dohledat a sám žalobce konkrétní údaje k jeho osobě neuvedl.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se žalovaná nezabývala přezkoumatelným způsobem přiměřeností dopadů rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva týkající se zásahů do práva na respektování rodinného a soukromého života zohledňuje zejména povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu; délku pobytu cizince v hostitelském státě; dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku a chování cizince v průběhu této doby; rodinnou situaci stěžovatele; skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně; počet dětí a jejich věk; rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen; rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; imigrační historii cizince; a věk a zdravotní stav cizince (srov. zejména proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99; proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99; proti Norsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09). Uvedená kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a porovnat právo jednotlivce na rodinný život se zájmy státu na ochranu veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

V případě žalobce nebylo prokázáno, že by se na území České republiky nacházeli rodinní příslušníci žalobce, ani bratranec žalobce, na kterého poukazoval, že zde žije. V České republice žalobce nikdy dříve nebyl a jeho doba pobytu byla velmi krátká na to, aby si zde vytvořil nějaké blízké vazby. Českému jazyku nerozumí a neměl v plánu se zde usadit. Žalobce je v produktivním věku a nemá žádné zdravotní problémy. Žádnou relevantní překážku k vycestování na jeho straně neuvedl.

Krajský soud závěrem uvádí, že smyslem řízení o zajištění žalobce (a rovněž vydaného rozhodnutí) nebylo konečné posouzení otázky, zda má být žalobce předán na základě mezinárodní smlouvy do jiného státu nebo zda má jinak nuceně vycestovat z území České republiky, nýbrž pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být v budoucnu realizován a nebyl předem zmařen tím, že se žalobce bude skrývat nebo se jinak bude vyhýbat realizaci případného předání nebo vycestování z území České republiky. K tomu zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. V posuzovaném případě žalovaná zcela logicky dospěla k závěru, že ponechání žalobce na svobodě by nebylo účelné a nebylo by dostatečně efektivním nástrojem k zaručení toho, aby žalobce nemařil a neztěžoval své předání do jiného státu na základě nařízení Dublin III.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

○ nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. března 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: